

10 Ιουλίου, 1996

[ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ, Δ/στής]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 146 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

ΑΝΔΡΕΑΣ ΔΑΒΕΡΩΝΑΣ ΚΑΙ ΑΛΛΟΣ,

Αιτητές,

ΚΥΠΡΙΑΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ, ΜΕΣΩ
ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΥΠΗΡΕΣΙΑΣ,

Καθ' ων η αίτηση.

(Συνεκδικαζόμενες υποθέσεις Αρ. 129/92 & 299/92)

Διοικητικό Δίκαιο — Δημόσια Υπηρεσία — Θέσεις — Κατηγορίες θέσεων — Έννοιες και διακρίσεις με βάση τη νομοθεσία — Ειδικά η έννοια του διορισμού και της προαγωγής στις θέσεις πρώτου διορισμού και προαγωγής — Κρίσιμη η κατοχή των προσόντων και όχι ο χαρακτηρισμός — Συνέπειες.

Δημόσιοι Υπάλληλοι — Διορισμοί/Προαγωγές — Προσόντα — Η κατοχή τους εξετάζεται από το διορίζον όργανο — Η κρίση του ελέγχεται μόνο ως προς το εύλογο αυτής.

Δημόσιοι Υπάλληλοι — Διορισμοί/Προαγωγές — Συστάσεις του Προϊσταμένου — Αδιάφορος ο χρόνος κατοχής της θέσης του από τον Προϊστάμενο πριν υποβάλει συστάσεις.

Προσφυγή βάσει του Αρθρου 146 του Συντάγματος — Λόγοι ακυρώσεως — Παράβαση ουσιαώδους τύπου — Εποουσιώδεις παρατυπίες μη επαγόμενες ακυρότητα — Ζητήματα περί τις εμπιστευτικές εκθέσεις υπαλλήλων — Παράλειψη δημοσίευσης διορισμών στην Επίσημη Εφημερίδα της Δημοκρατίας — Καμία ακυρότητα — Περιστάσεις.

Οι αιτητές προσέφυγαν κατά της προαγωγής των ενδιαφερομένων μερών σε Πρώτους Λειτουργούς Πολεοδομίας.

Το Ανώτατο Δικαστήριο, απορρίπτοντας τις προσφυγές, αποφά-

σισε ότι:

1. Σύμφωνα με το Άρθρο 28(1) του περί Δημόσιας Υπηρεσίας Νόμου του 1990, Ν.1/90, οι θέσεις διαιρούνται σε θέσεις πρώτου διορισμού, θέσεις πρώτου διορισμού και προαγωγής και θέσεις προαγωγής. Οι θέσεις πρώτου διορισμού μπορούν να απονεμηθούν τόσο σε πρόσωπα εκτός της Δημόσιας Υπηρεσίας όσο και σε ήδη υπηρετούντες. Στις θέσεις πρώτου διορισμού και προαγωγής πρόσωπα που δεν είναι στη Δημόσια Υπηρεσία μπορούν να διοριστούν, ενώ οι υπάλληλοι μπορούν να διοριστούν ή προαχθούν. Στις θέσεις προαγωγής μπορούν να προαχθούν υπάλληλοι που υπηρετούν στην αμέσως κατώτερη τάξη ή θέση του συγκεκριμένου κλάδου ή υποδιαίρεση της Δημόσιας Υπηρεσίας, ανάλογα με την περίπτωση. Η κατηγορία κάθε θέσης ορίζεται στο οικείο σχέδιο υπηρεσίας. Σύμφωνα με το Άρθρο 26 του ίδιου νόμου διορισμός σημαίνει την απονομή θέσης σε πρόσωπο που δεν είναι στη Δημόσια Υπηρεσία ή την απονομή σε υπάλληλο θέσης άλλης από αυτήν που κατέχει μόνιμα και που δεν αποτελεί προαγωγή. Προαγωγή σημαίνει αλλαγή στη μόνιμη κατάσταση υπαλλήλου που συνεπάγεται αύξηση στην αμοιβή του ή συνεπάγεται την ένταξή του σε ανώτερο βαθμό της Δημόσιας Υπηρεσίας ή σε μισθοδοτική κλίμακα που έχει ψηλότερο ανώτατο όριο είτε η αμοιβή του υπαλλήλου αυξάνεται αμέσως με αυτή την αλλαγή είτε όχι.

Σκοπός του νόμου είναι η προσέλκυση υποψηφίων εκτός της Υπηρεσίας και ταυτόχρονα η παροχή ευκαιρίας για προοίσιον σε κατάλληλα πρόσωπα που ήδη υπηρετούν στη Δημόσια Υπηρεσία. Τελικά, η χρήση των όρων “διορισμός” και “προαγωγή” θα πρέπει να θεωρούνται περισσότερο θέμα διαφοροποίησης μεταξύ εκείνων που ήδη υπηρετούν και των εκτός της Δημόσιας Υπηρεσίας και όχι εμφίλοχωσης οποιασδήποτε πλάνης περί τα πράγματα, ή νομικής πλάνης αναφορικά με τη φύση της θέσης η πλήρωση της οποίας εκκρεμούσε.

Εν όψει όλων των πιο πάνω είναι φανερό ότι εκείνο που έχει πραγματικά σημασία είναι κατά πόσο το πρόσωπο που έχει επιλεγεί κατείχε τα προσόντα που απαιτούνταν για τη θέση και όχι η χρήση από την Επιτροπή του όρου “προαγωγή” αντί του όρου “διορισμός”. Η εξέταση των εμπιστευτικών εκθέσεων και των υπηρεσιακών φακέλων του ενδιαφερομένου μέρους εδώ δεν του εξασφάλισε οποιοδήποτε πλεονέκτημα έναντι των αιτητών γιατί και εκείνοι βρισκόνταν στη Δημόσια Υπηρεσία. Αν εδημιουργείτο οποιοδήποτε πλεονέκτημα, το πλεονέκτημα αυτό θα το είχε έναντι υποψηφίων για πρώτο διορισμό που δε βρισκόνταν κατά τον ου-

σιώδη χρόνο στη Δημόσια Υπηρεσία. Εν πάση περιπτώσει η εξέταση των φακέλων απλώς βοήθησε την Επιτροπή να σχηματίσει εναργέστερη εικόνα για το συγκεκριμένο υποψήφιο.

- 5 Είναι θεμελιωμένο νομολογιακά ότι η ερμηνεία των σχεδίων υπηρεσίας ανήκει στο διορίζον όργανο.

- 10 Το όλο θέμα καταλήγει στο κατά πόσο η Επιτροπή Δημόσιας Υπηρεσίας προέβη σε επαρκή έρευνα ως προς τα προσόντα των υποψηφίων. Το τι αποτελεί επαρκή έρευνα εξαρτάται από τα γεγονότα και περιστατικά της συγκεκριμένης υπόθεσης.

- 15 Με βάση τις πιο πάνω αρχές είναι προφανές ότι αν η Επιτροπή με το ενώπιόν της υλικό εύλογα κατέληξε στο συμπέρασμα ότι ο συγκεκριμένος υποψήφιος κατείχε πείρα σε θέματα οίκησης, το συμπέρασμά της δεν μπορεί να αμφισβητηθεί από το Δικαστήριο. Από τα ενώπιον του δικαστηρίου στοιχεία όπως παρουσιάζονται στους φακέλους των δύο υποθέσεων, προκύπτει ότι η Επιτροπή κατέληξε στο συμπέρασμα αυτό εύλογα και αβίαστα.

- 20 3. Δεν φαίνεται να τίθενται από το νόμο ή τη νομολογία οποιοδήποτε περιορισμοί σε ό,τι αφορά τη χρονική περίοδο υπηρεσίας του προϊστάμενου του τμήματος πριν αυτός υποβάλει συστάσεις. Η χρονική περίοδος κατά την οποία προϊστάμενος βρίσκεται στη θέση αυτή, δεν έχει σχέση με την ικανοποιητική γνώση αναφορικά με τους υπαλλήλους που υπηρετούν κάτω από αυτόν. Οι πληροφορίες αυτές μπορούν να αποκτηθούν από οποιαδήποτε άλλη κατάλληλη πηγή, ακόμα και από τη γενική εικόνα που οδηγεί τον προϊστάμενο στην επιλογή των συγκεκριμένων υποψηφίων.

- 30 4. Όπως τονίστηκε και στην υπόθεση **Andreas Sekkides v. The Republic** (1988) 3 C.L.R. 2136 στη σελ. 2153 το Δικαστήριο δεν είναι υποχρεωμένο να ακυρώνει οποιαδήποτε απόφαση της Επιτροπής όταν η εμπιστευτική έκθεση ετοιμάστηκε παράτυπα, ενώ το δικαστήριο θα πρέπει πάντα να λαμβάνει υπ' όψη κατά πόσο η παράλειψη συμμόρφωσης με οποιοδήποτε τέτοιο διαδικαστικό τύπο είναι τέτοιας σημασίας που να έχει επηρεάσει το αποτέλεσμα και την απόφαση. Από την άλλη τονίστηκε ότι αναμφίβολα η σύνταξη των εκθέσεων θα πρέπει να γίνεται με μεγάλη προσοχή για να αποφεύγεται ακόμα και η ελάχιστη πιθανότητα κατάχρησης εξουσίας από εκείνους στους οποίους έχει η Διοίκηση εμπιστευθεί το καθήκον ετοιμασίας των εμπιστευτικών εκθέσεων. Και πάλι θα πρέπει να εξετάζονται οι περιστάσεις της συγκεκριμένης υπόθεσης με σκοπό την επιβεβαίωση της έκτασης της παρατυπίας και του

αποτελέσματος που η έκθεση είχε στη λήψη της διοικητικής απόφασης.

Στην παρούσα υπόθεση το γεγονός ότι η συγκεκριμένη εμπιστευτική έκθεση λήφθηκε υπ' όψη από την Επιτροπή δε φαίνεται να επηρέασε δυσμενώς τον δεύτερο αιτητή. Τέλος, όσον αφορά την παράλειψη της δημοσίευσης των διορισμών στην Εφημερίδα της Δημοκρατίας δε φαίνεται να επηρέασε το αποτέλεσμα ούτε προκάλεσε οποιαδήποτε ζημιά στον αιτητή.

10

Οι προσφυγές απορρίπτονται με έξοδα.

Αναφερόμενες υποθέσεις:

Smyrnios v. Republic (1983) 3 C.L.R. 124,

15

Republic and Another v. Aristotelous and Others (1982) 3 C.L.R. 497,

Panayidou v. Republic (1978) 3 C.L.R. 144,

20

Stylianou v. Republic (1988) 3 C.L.R. 1007,

Λυώνας και Άλλοι ν. Δημοκρατίας (1990) 3 Α.Α.Δ. 2038,

25

Knai v. Republic (1987) 3 C.L.R. 1534,

Δημοκρατία κ.ά. ν. Γιαλλουρίδη και Άλλων (1990) 3 Α.Α.Δ. 4316,

Republic v. Kastellanos (1988) 3 C.L.R. 1249,

30

Republic v. Roussos (1987) 3 C.L.R. 1271,

Louca v. Savva and Others (1989) 3 C.L.R. 672,

35

Sekkides v. Republic (1988) 3 C.L.R. 2136.

Προσφυγές.

Προσφυγές με τις οποίες προσβάλλεται η απόφαση της Ε.Δ.Υ. με την οποία προάχθηκαν στη θέση Πρώτου Λειτουργού Πολεοδομίας, Τμήμα Πολεοδομίας και Οικίσεως τα ενδιαφερόμενα μέλη αντί οι αιτητές.

Γ. Τριανταφυλλίδης, για τον Αιτητή στην Υπόθεση αρ. 129/92.

Αλ. Λυκούργου για Τ. Παπαδόπουλο, για τον Αιτητή στην Υπόθεση αρ. 299/92.

5

Τ. Πολυχρονίδου, Δικηγόρος της Δημοκρατίας, για τους Καθ' ων η αίτηση.

Α. Σ. Αγγελίδης, για τα Ενδιαφερόμενα μέρη.

10

Cur. adv. vult.

ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ, Δ.: Με τις παρούσες προσφυγές οι αιτητές προσβάλλουν την απόφαση της Επιτροπής Δημόσιας Υπηρεσίας ημερ. 24.1.1992 με την οποία προήχθησαν στη θέση Πρώτου Λειτουργού Πολεοδομίας, Τμήμα Πολεοδομίας και Οικήσεως τα ενδιαφερόμενα μέρη Φώτης Αναστάση και Γιάννος Παπαδόπουλος. Σύμφωνα με το σχέδιο υπηρεσίας η θέση είναι θέση πρώτου διορισμού και προαγωγής.

20

Μετά τη σχετική δημοσίευση στην Επίσημη Εφημερίδα της Δημοκρατίας υποβλήθηκαν δεκαεννέα συνολικά αιτήσεις. Με σχετική απόφασή της ημερ. 16.7.1991, η Συμβουλευτική Επιτροπή σύστησε προς την Επιτροπή Δημόσιας Υπηρεσίας για επιλογή οκτώ υποψήφιους μεταξύ των οποίων τα ενδιαφερόμενα μέρη και τους αιτητές. Στις 10.10.1991 η Επιτροπή Δημόσιας Υπηρεσίας (στο εξής αναφερόμενη ως "η Επιτροπή") αποφάσισε να καλέσει σε προφορική εξέταση τους συστηθέντες μαζί με την Άννα Καραμοντάνη η οποία δεν περιλαμβανόταν στους οκτώ αρχικά συστηθέντες από τη Συμβουλευτική Επιτροπή. Στην προφορική εξέταση που ακολούθησε η Επιτροπή κατέληξε ότι τα ενδιαφερόμενα μέρη Φώτης Αναστάση και Γιάννος Παπαδόπουλος ήταν εξαιρέτοι, ο αιτητής Ανδρέας Δαβερώνας πάρα πολύ καλός και ο αιτητής Όθωνας Γιαγκουλλής πολύ καλός. Η Επιτροπή σχολίασε περαιτέρω ότι με βάση τα ενώπιόν της στοιχεία έκρινε ότι όλοι οι υποψήφιοι διέθεταν το πρόσθετο προσόν που προβλέπεται στο σχέδιο υπηρεσίας. Τέλος η Επιτροπή, αφού άκουσε και τη σύσταση του Διευθυντή του Τμήματος Πολεοδομίας και Οικήσεως Γεώργιου Κασάπη, αποφάσισε να προσφέρει διορισμό στα δύο ενδιαφερόμενα μέρη.

40

Οι δύο προσφυγές εγείρουν ορισμένους κοινούς ισχυρισμούς, ενώ ο αιτητής Όθων Γιαγκουλλής εγείρει και άλλο χωριστό λόγο. Ο πρώτος ισχυρισμός που εγείρεται είναι ότι η Επιτροπή εσφαλμένα προσέφερε προαγωγή και στα δύο ενδιαφερόμενα μέρη, ενώ

θα έπρεπε να προσφέρει προαγωγή στο Φώτη Αναστάση και διορισμό στο Γιάννο Παπαδόπουλο, αφού ο τελευταίος διεκδικούσε τη θέση ως θέση πρώτου διορισμού και όχι ως θέση προαγωγής, μια και δεν είχε συμπληρώσει τριετή υπηρεσία στη θέση Λειτουργού Πολεοδομίας. Είναι η θέση των αιτητών ότι αφού η Επιτροπή στο πρακτικό της καταλήγει ότι επέλεξε τα δύο ενδιαφερόμενα μέρη ως τους πιο κατάλληλους και αποφάσισε να προσφέρει σ' αυτούς προαγωγή στη μόνιμη (Τακτ. Προϋπ.) θέση Πρώτου Λειτουργού Πολεοδομίας, Τμήμα Πολεοδομίας και Οικήσεως, τελούσε υπό πλάνη ως προς τα πραγματικά γεγονότα. 5 10

Σύμφωνα με το σχέδιο υπηρεσίας για πρώτο διορισμό απαιτείτο πανεπιστημιακό δίπλωμα στην Πολεοδομία και δεκαετής τουλάχιστον μεταπτυχιακή πείρα σε υπεύθινη θέση σε θέματα Πολεοδομίας, Χωροταξίας και Οικήσεως, από την οποία πενταετής τουλάχιστον διοικητική πείρα, ενώ για προαγωγή απαιτείτο μόνο τριετής τουλάχιστον υπηρεσία στη θέση του Ανώτερου Λειτουργού Πολεοδομίας. 15

Σύμφωνα με το άρθρο 28(1) του περί Δημόσιας Υπηρεσίας Νόμου του 1990, Ν.1/90, οι θέσεις διαιρούνται σε θέσεις πρώτου διορισμού, θέσεις πρώτου διορισμού και προαγωγής και θέσεις προαγωγής. Οι θέσεις πρώτου διορισμού μπορούν να απονεμηθούν τόσο σε πρόσωπα εκτός της Δημόσιας Υπηρεσίας όσο και σε ήδη υπηρετούντες. Στις θέσεις πρώτου διορισμού και προαγωγής πρόσωπα που δεν είναι στη Δημόσια Υπηρεσία μπορούν να διοριστούν, ενώ οι υπάλληλοι μπορούν να διοριστούν ή προαχθούν. Στις θέσεις προαγωγής μπορούν να προαχθούν υπάλληλοι που υπηρετούν στην αμέσως κατώτερη τάξη ή θέση του συγκεκριμένου κλάδου ή υποδιαίρεση της Δημόσιας Υπηρεσίας, ανάλογα με την περίπτωση. Η κατηγορία κάθε θέσης ορίζεται στο οικείο σχέδιο υπηρεσίας. Σύμφωνα με το άρθρο 26 του ίδιου νόμου διορισμός σημαίνει την απονομή θέσης σε πρόσωπο που δεν είναι στη Δημόσια Υπηρεσία ή την απονομή σε υπάλληλο θέσης άλλης από αυτήν που κατέχει μόνιμα και που δεν αποτελεί προαγωγή. Προαγωγή σημαίνει αλλαγή στη μόνιμη κατάσταση υπαλλήλου που συνεπάγεται αύξηση στην αμοιβή του ή συνεπάγεται την ένταξή του σε ανώτερο βαθμό της Δημόσιας Υπηρεσίας ή σε μισθοδοτική κλίμακα που έχει ψηλότερο ανώτατο όριο είτε η αμοιβή του υπαλλήλου αυξάνεται αμέσως με αυτή την αλλαγή είτε όχι. 20 25 30 35 40

Στην υπόθεση *Nicos Smyrniotis v. The Republic* (1983) 3 C.L.R. 124, όπου ένα από τα ενδιαφερόμενα μέρη δεν κατείχε τα προσόντα για προαγωγή, αλλά κατείχε τα προσόντα για διορισμό, το Δι-

5 καστήριο αφού ανέλυσε τα άρθρα 28 και 31(β) του τότε εν ισχύϊ
 περί Δημόσιας Υπηρεσίας Νόμου του 1967, Ν.33/67, κατέληξε ότι
 άνκαι το ενδιαφερόμενο μέρος δεν κατείχε τα προσόντα για προ-
 αγωγή, αφού κατείχε τα προσόντα για διορισμό, δεν υπήρχε οποι-
 10 οδήποτε σφάλμα στην περιγραφή του όρου “προαγωγή” στην από-
 φαση της Αρχής. Θα πρέπει να λεχθεί ότι οι ισχύουσες σήμερα νο-
 μοθετικές διατάξεις του Ν.1/90 (άρθρα 26 και 28), δεν διαφέρουν
 στο σημείο αυτό από τις ρυθμίσεις του προηγούμενου νόμου
 15 33/67. Εξάλλου στην υπόθεση *The Republic and Another v. Charilaos Aristotelous and Others* (1982) 3 C.L.R. 497, 507, τονί-
 ζεται ότι προαγωγή σε περισσότερους βαθμούς του ενός, καθ’ οι-
 ονδήποτε δεδομένο χρόνο επιτρέπεται όταν η θέση που θα πληρω-
 θεί είναι θέση πρώτου διορισμού και προαγωγής. Σκοπός του νό-
 20 μου είναι η προσέλκυση υποψηφίων εκτός της Υπηρεσίας και ταυ-
 τόχρονα η παροχή ευκαιρίας για προβίβαση σε κατάλληλα πρό-
 σωπα που ήδη υπηρετούν στη Δημόσια Υπηρεσία. Τελικά, η χρήση
 25 των όρων “διορισμός” και “προαγωγή” θα πρέπει να θεωρούνται
 περισσότερο θέμα διαφοροποίησης μεταξύ εκείνων που ήδη υπη-
 ρετούν και των εκτός της Δημόσιας Υπηρεσίας και όχι επιλοχώ-
 30 ρησης οποιασδήποτε πλάνης περί τα πράγματα, ή νομικής πλάνης
 αναφορικά με τη φύση της θέσης η πλήρωση της οποίας εκκρε-
 μούσε. (Βλέπε *Katina Panayidou v. The Republic* (1978) 3 C.L.R.
 144, 155).

25 Εν όψει όλων των πιο πάνω είναι φανερό ότι εκείνο που έχει
 πραγματικά σημασία είναι κατά πόσο το πρόσωπο που έχει επιλε-
 γεί κατείχε τα προσόντα που απαιτούνταν για τη θέση και όχι η
 χρήση από την Επιτροπή του όρου “προαγωγή” αντί του όρου
 30 “διορισμός”. Εξέτασα το σημείο αυτό και από μια άλλη σκοπιά. Η
 υποψηφιότητα του Παπαδόπουλου που ήταν ήδη στην Υπηρεσία,
 εξετάστηκε και με βάση τις εμπιστευτικές εκθέσεις και τον υπηρε-
 35 σιακό του φάκελο. Ο Παπαδόπουλος όμως ήταν υποψήφιος για
 θέση πρώτου διορισμού και όχι προαγωγής και κάποιος θα μπο-
 ρούσε να διερωτηθεί κατά πόσο η εξέταση του υπηρεσιακού του
 φακέλου του παρείχε κάποιο πλεονέκτημα έναντι άλλων υποψη-
 40 φίων. Πιστεύω ότι η εξέταση των εμπιστευτικών εκθέσεων και των
 υπηρεσιακών φακέλων του Παπαδόπουλου δεν του εξασφάλισε
 οποιοδήποτε πλεονέκτημα έναντι των αιτητών γιατί και εκείνοι
 βρίσκονταν στη Δημόσια Υπηρεσία. Αν εδημιουργείτο οποιοδήπο-
 45 τε πλεονέκτημα, το πλεονέκτημα αυτό θα το είχε έναντι υποψη-
 φίων για πρώτο διορισμό που δεν βρίσκονταν κατά τον ουσιαστικό
 χρόνο στη Δημόσια Υπηρεσία. Εν πάση περιπτώσει πιστεύω ότι η
 εξέταση των φακέλων απλώς βοήθησε την Επιτροπή να σχηματίσει
 εναργέστερη εικόνα για το συγκεκριμένο υποψήφιο.

Το δεύτερο επιχείρημα των αιτητών αφορά και πάλι το ενδιαφερόμενο μέρος Γιάννο Παπαδόπουλο και συνίσταται στο κατά πόσο ο συγκεκριμένος υποψήφιος ικανοποιούσε αφ' ενός μεν το απαιτούμενο προσόν του σχεδίου υπηρεσίας για δεκαετή τουλάχιστον μεταπτυχιακή πείρα σε υπεύθυνη θέση σε θέματα Πολεοδομίας, Χωροταξίας και Οικήσεως από την οποία πενταετή διοικητική πείρα και αφ' ετέρου το επιπρόσθετο προσόν της πολύ καλής γνώσης των ειδικών συνθηκών που αφορούν θέματα Πολεοδομίας, Χωροταξίας και Οικήσεως. Είναι η θέση των αιτητών ότι αφού σύμφωνα με το σχέδιο υπηρεσίας για να θεωρηθεί ότι υποψήφιος κατέχει το επιπρόσθετο προσόν, θα έπρεπε να διαθέτει γνώση και στους τρεις τομείς και αφού ο Παπαδόπουλος ουδέποτε εργάστηκε στον τομέα της Οικήσεως, ούτε και ασχολήθηκε με τον κλάδο, δεν κατέχει τα απαιτούμενα προσόντα, ούτε για πρώτο διορισμό, αλλά ούτε και το πρόσθετο προσόν των σχεδίων υπηρεσίας. 5 10 15

Θα πρέπει να πω ότι δεν συμφωνώ ούτε και με αυτή τη θέση. Είναι θεμελιωμένο νομολογιακά ότι η ερμηνεία των σχεδίων υπηρεσίας ανήκει στο διορίζον όργανο. Στην υπόθεση *Stylianou v. The Republic* (1988) 3 C.L.R. 1007, τονίζεται ότι:- 20

“The Public Service Commission are the arbiters of the factfinding process relevant to the elicitation of the qualifications of the candidates. And so long as the inquiries made are adequate, their findings will not be faulted unless it appears that they were not reasonably open to them.” 25

Η πιο πάνω αρχή υιοθετήθηκε από την Ολομέλεια και στην υπόθεση *Λυώνας και Άλλοι ν. Δημοκρατίας* (1990) 3 Α.Α.Δ. 2038. Το όλο θέμα καταλήγει στο κατά πόσο η Επιτροπή Δημόσιας Υπηρεσίας προέβη σε επαρκή έρευνα ως προς τα προσόντα των υποψηφίων. Το τι αποτελεί επαρκή έρευνα εξαρτάται από τα γεγονότα και περιστατικά της συγκεκριμένης υπόθεσης (βλέπε *Knai v. The Republic* (1987) 3 C.L.R. 1534, 1545, 1546). Από την άλλη η έκταση της έρευνας που ένα διοικητικό όργανο διεξάγει για τη λήψη απόφασης, εξαρτάται από τα γεγονότα της κάθε υπόθεσης (*Δημοκρατία κ.ά. ν. Γιαλλουρίδη και Άλλων* (1990) 3 Α.Α.Δ. 4316). 30 35

Με βάση τις πιο πάνω αρχές είναι προφανές ότι αν η Επιτροπή με το ενώπιόν της υλικό εύλογα κατέληξε στο συμπέρασμα ότι ο συγκεκριμένος υποψήφιος κατείχε πείρα σε θέματα οίκησης, το συμπέρασμά της δεν μπορεί να αμφισβητηθεί από το Δικαστήριο. Από τα ενώπιόν μου στοιχεία όπως παρουσιάζονται στους φακέ- 40

λους των δύο υποθέσεων, προκύπτει ότι η Επιτροπή κατέληξε στο συμπέρασμα αυτό εύλογα και αβίαστα. Αποτελεί εύλογο συμπέρασμα ότι η απαιτούμενη πείρα σε θέματα Πολεοδομίας, Χωροταξίας και Οικήσεως δεν προϋποθέτει απαραίτητα εργασία και

5 στους τρεις τομείς ή κλάδους. Η διατύπωση του σχεδίου υπηρεσίας εύλογα μπορεί να θεωρηθεί, όπως και θεωρήθηκε από την Επιτροπή, ότι δεν περιλαμβάνει την ανάγκη εργασίας και στους τρεις τομείς. Είναι φανερό ότι η Επιτροπή επιλήφθηκε με λεπτομέρεια των περιστάσεων της υποψηφιότητας κάθε υποψήφιου και

10 η απόφασή της ότι οι υποψήφιοι κατείχαν τόσο τα προσόντα όσο και το πρόσθετο προσόν ήταν εύλογα. Εξ άλλου δεν πρέπει να παραγνωρίζεται και το γεγονός ότι για σειρά ετών ο συγκεκριμένος υποψήφιος ήταν υπεύθυνος του Επαρχιακού Γραφείου Πολεοδομίας, όπου ανάμεσα στα καθήκοντά του ήταν και το πρόγραμμα

15 στέγασης που έχει άμεση σχέση με τα θέματα της οίκησης.

Το επόμενο επιχείρημα των αιτητών αφορά τον Φώτη Αναστάση και τη διαπίστωση της Επιτροπής ότι αυτός υστερεί ελαφρά σε αρχαιότητα έναντι του Δαβερώνα. Απλή ανάγνωση του φακέλου

20 δείχνει ότι ο Δαβερώνας υπερέχει σε αρχαιότητα του Αναστάση κατά πέντε ολόκληρα χρόνια, αφού προήχθη στη θέση του Ανώτερου Λειτουργού Πολεοδομίας την 1.8.1978, ενώ ο Αναστάση στις 15.8.1983. Σίγουρα περίοδος πέντε χρόνων δύσκολα μπορεί να περιγραφεί σαν περίοδος για την οποία ένας υστερεί ελαφρά. Αντί-

25 θετα η περίοδος των πέντε χρόνων μπορεί να χαρακτηριστεί μεγάλη. Όμως δεν υπάρχει αμφιβολία ότι η Επιτροπή είχε ενώπιόν της τα σχετικά στοιχεία και έτσι δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι τελούσε υπό καθεστώς πλάνης ως προς το μέγεθος της διαφοράς της αρχαιότητας των δύο υποψηφίων. Είναι φανερό ότι η διατύπωση

30 που χρησιμοποιήθηκε αποτελεί θέμα χαρακτηρισμού και όχι λανθασμένης εκτίμησης. Είναι επίσης φανερό ότι η Επιτροπή θέλησε να μειώσει την εντύπωση που θα δημιουργούσε απόφαση να προαχθεί νεότερος κατά πέντε χρόνια, χαρακτηρίζοντας τη διαφορά στην αρχαιότητα ελαφρά. Παρ' όλον ότι η απόφαση δεν φαίνεται

35 να πάσχει λόγω πλάνης, πιστεύω ότι θα ήταν σκόπιμο η Επιτροπή να αποφεύγει χαρακτηρισμούς που στο τέλος αντί να πείθουν, πλήττουν την αξιοπιστία της.

Το τελευταίο κοινό επιχείρημα συνίσταται στο ότι οι συστάσεις του προϊστάμενου του τμήματος παράνομα διαδραμάτισαν ουσιαστικό ρόλο στην επιλογή των ενδιαφερομένων μερών γιατί έρχονται σε αντίθεση με τα στοιχεία των φακέλων. Γίνεται ισχυρισμός επίσης ότι αφού ο κ. Γεώργιος Κασάπης ανάλαβε τη διεύθυνση του τμήματος το Μάιο του 1991 μέχρι το Νιόβρη του ίδιου

40

χρόνου που έγιναν οι συστάσεις ενώπιον της Επιτροπής, δεν είχε αρκετό χρόνο να γνωρίσει την ποιότητα της εργασίας τους και να τους αξιολογήσει σωστά. Η Επιτροπή, σύμφωνα πάντα με τους αιτητές, δεν έπρεπε να δώσει υπέρμετρη σημασία στη σύσταση, παραμερίζοντας την καταφανή ανωτερότητα των αιτητών όσον αφορά την αρχαιότητα και την προσφορά τους. Κατ' αρχάς δεν συμφωνώ ότι οι συστάσεις του προϊσταμένου του τμήματος συγκρούονται με το περιεχόμενο των φακέλων. Εκτός του ότι ο Δαβερώνας υπερέχει των δύο ενδιαφερομένων μερών σε αρχαιότητα, ο Γιαγκουλλής δεν υπερείχε σε αρχαιότητα ούτε έναντι του Αναστάση ούτε έναντι του Παπαδόπουλου. Όσον αφορά την αξία και οι τέσσερις χαρακτηρίζονται για τα τελευταία πέντε χρόνια ως εξαιρετοι, με μικρές διαφορές στην επί μέρους βαθμολογία.

Η σημασία και η αξία της σύστασης του προϊσταμένου έχει επανειλημμένα τονιστεί (βλέπε *The Republic v. Kastellanos* (1988) 3 C.L.R. 1249). Για σκοπούς διακρίβωσης της αξίας των υποψηφίων σημασία δεν έχει η επί μέρους βαθμολογία στις εμπιστευτικές εκθέσεις, αλλά η γενική (*The Republic v. Roussos* (1987) 3 C.L.R. 1271, 1274). Περαιτέρω δεν πρέπει επίσης να ξεχνούμε ότι το Δικαστήριο δεν επεμβαίνει στην άσκηση της διακριτικής ευχέρειας της Επιτροπής. Όσον αφορά τα προσόντα, ο μεν Δαβερώνας βρίσκεται στην ίδια θέση με τα ενδιαφερόμενα μέρη, ενώ παρουσιάζεται μια υπεροχή του Γιαγκουλλή με δύο μεταπτυχιακά διπλώματα, το ένα στη Γεωλογία και το άλλο στο θέμα που περιγράφεται σαν Environmental Planning. Το επιπλέον προσόν του Γιαγκουλλή δεν φαίνεται να έχει σχέση με τα απαιτούμενα προσόντα. Γενικά μπορεί να λεχθεί ότι όλοι οι υποψήφιοι ήταν περίπου στην ίδια μοίρα, με μόνη εξαίρεση την υπεροχή του Δαβερώνα σε αρχαιότητα.

Στη συνέχεια θα εξετάσω τον ισχυρισμό ότι ο Γεώργιος Κασάπης υπήρξε προϊστάμενος του τμήματος μόνο για τους τελευταίους έξι μήνες πριν προβεί στις συστάσεις του ενώπιον της Επιτροπής και συνεπώς δεν γνώριζε την ποιότητα της εργασίας τους. Δεν φαίνεται να τίθενται από το νόμο ή τη νομολογία οποιοδήποτε περιορισμοί σε ό,τι αφορά τη χρονική περίοδο υπηρεσίας του προϊσταμένου του τμήματος πριν αυτός υποβάλει συστάσεις. Αντίθετα στην υπόθεση *Louca v. Savva and Others* (1989) 3 C.L.R. 672, φαίνεται ότι έχει αποφασιστεί ότι η χρονική περίοδος κατά την οποία προϊστάμενος βρίσκεται στη θέση αυτή, δεν έχει σχέση με την ικανοποιητική γνώση αναφορικά με τους υπαλλήλους που υπηρετούν κάτω από αυτόν. Οι πληροφορίες αυτές μπορούν να αποκτηθούν από οποιαδήποτε άλλη κατάλληλη πηγή,

5 ακόμα και από τη γενική εικόνα που οδηγεί τον προϊστάμενο στην επιλογή των συγκεκριμένων υποψηφίων. Δε θα πρέπει να μας διαφεύγει εξ άλλου το γεγονός ότι ο προϊστάμενος ετόνισε και τη διαφοροστά στην αρχαιότητα μεταξύ του Παπαδόπουλου και των άλλων, ενώ οι συστάσεις του φαίνεται να είναι πλήρως αιτιολογημένες.

10 Τέλος ο αιτητής Όθων Γιαγκουλλής εγείρει δύο σημεία για κατ' ισχυρισμό παρανομία της απόφασης. Ισχυρίζεται ότι έχει παραβιαστεί η αρχή που εισάγεται από το άρθρο 37(5) του περί Δημόσιας Υπηρεσίας Νόμου Ν. 1/90, με το οποίο προβλέπεται ότι μόνιμοι διορισμοί και/ή προαγωγές δημοσιεύονται το ταχύτερο δυνατό στην Επίσημη Εφημερίδα της Δημοκρατίας και όχι αργότερα από σαράντα πέντε μέρες από την αποδοχή της προσφοράς. Περαιτέρω γίνεται ισχυρισμός για το γεγονός ότι η υπηρεσιακή έκθεση για το 1990 δεν έγινε από τον άμεσα προϊστάμενό του, Δαβερώνα αλλά από τον Κωνσταντίνο Ιωαννίδη, τότε διευθυντή του τμήματος που τελούσε με αφυπηρητική άδεια και συνεπώς δεν είχε δικαίωμα να συντάξει την έκθεση. Είναι παραδεκτό το γεγονός 20 ότι ο Κωνσταντίνος Ιωαννίδης δεν μπορούσε κατά το δεδομένο χρόνο να συντάξει την έκθεση για το 1990, ούτε για τον αιτητή αλλά ούτε και για τα ενδιαφερόμενα μέρη. Αναμφίβολα αυτά αποτελούν παρατυπίες, μένει όμως να εξεταστεί κατά πόσο οι παρατυπίες αυτές οδηγούν σε ακυρότητα τη διοικητική πράξη.

25 Όπως τονίστηκε και στην υπόθεση *Andreas Sekkides v. The Republic* (1988) 3 C.L.R. 2136 στη σελ. 2153 το Δικαστήριο δεν είναι υποχρεωμένο να ακυρώνει οποιαδήποτε απόφαση της Επιτροπής όταν η εμπιστευτική έκθεση ετοιμάστηκε παράτυπα, ενώ το δικαστήριο θα πρέπει πάντα να λαμβάνει υπ' όψη κατά πόσο η παράλειψη συμμόρφωσης με οποιοδήποτε τέτοιο διαδικαστικό τύπο είναι τέτοιας σημασίας που να έχει επηρεάσει το αποτέλεσμα και την απόφαση. Από την άλλη τονίστηκε ότι αναμφίβολα η σύνταξη των εκθέσεων θα πρέπει να γίνεται με μεγάλη προσοχή για να αποφεύγεται ακόμα και η ελάχιστη πιθανότητα κατάχρησης εξουσίας από εκείνους στους οποίους έχει η Διοίκηση εμπιστευθεί το καθήκον ετοιμασίας των εμπιστευτικών εκθέσεων. Και πάλι θα πρέπει να εξετάζονται οι περιστάσεις της συγκεκριμένης υπόθεσης με σκοπό την επιβεβαίωση της έκτασης της παρατυπίας και του αποτελέσματος που η έκθεση είχε στη λήψη της διοικητικής απόφασης. 40

Στην παρούσα υπόθεση το γεγονός ότι η συγκεκριμένη εμπιστευτική έκθεση λήφθηκε υπ' όψη από την Επιτροπή δεν φαίνεται να επηρέασε δυσμενώς τον Γιαγκουλλή. Ο αιτητής δεν φαίνεται να

έχει υποτιμηθεί με τη βαθμολογία αυτή, αντίθετα παρουσιάζεται ισότιμος με τον Παπαδόπουλο. Συγκεκριμένα ο Γιαγκουλλής εξασφάλισε στην εμπιστευτική έκθεση του 1992 2 εξαιρετος και 6 πολύ ικανοποιητικά σε αντιπαραβολή με 1 εξαιρετος και 7 πολύ ικανοποιητικά του Ανδρέα Δαβερώνα, 0 εξαιρετος και 8 πολύ ικανοποιητικά του Φώτη Αναστάση και 2 εξαιρετος και 6 πολύ ικανοποιητικά του Ιωάννη Παπαδόπουλου. Συνεπώς δε φαίνεται ότι η παρανομία αυτή επηρέασε δυσμενώς τον Γιαγκουλλή, ενώ θα πρέπει να λεχθεί ότι ακόμα κι αν υπήρχε η δυνατότητα να εξασφαλίσει καλύτερη βαθμολογία, αυτό δεν θα επηρέαζε ουσιαστικά αφού υπ' όψη λαμβάνεται η βαθμολογία συνολικά και συνεπώς η επίδραση της συγκεκριμένης χρονιάς δεν θα ήταν και τόσο ουσιαστική. Τέλος, όσον αφορά την παράλειψη της δημοσίευσης των διορισμών στην Εφημερίδα της Δημοκρατίας δεν φαίνεται να επηρέασε το αποτέλεσμα ούτε προκάλεσε οποιαδήποτε ζημιά στον αιτητή. Εν όψει όλων των περιστατικών της παρούσας υπόθεσης καταλήγω ότι οι σημειωθείσες παρατυπίες είναι επουσιώδεις και συνεπώς δεν μπορούν να επηρεάσουν το τελικό αποτέλεσμα.

Με βάση όλα τα πιο πάνω και οι δύο προσφυγές απορρίπτονται, ενώ η προσβαλλόμενη διοικητική πράξη επικυρώνεται. Τα έξοδα όπως θα υπολογιστούν από τον αρμόδιο Πρωτοκολλητή θα βαρύνουν τους αιτητές.

Οι προσφυγές απορρίπτονται με έξοδα.